

ше внясаніе-то въ Австрія на чужди книги, ограничаваше свобода-та на вѣстници-тѣ, сами-тѣ тѣзи спѣлки отваряха очи-тѣ на народи-тѣ, изостряваха тѣхно-то любопитство, и ги развиваха сто пѣтя по-много отъ колко-то идеи-тѣ кои-то би дошле отъ странство: всяка една малка новина за събитія-та въ Европа ся распрѣсваше отъ уста въ уста по цѣла държава, и сѣкій я тълкуваше споредъ фантазія-та си, като увеличаваше толковъ по-много важноста на тѣзи събитія колко-то управленіе-то ся стараеше да ги укріе.

Тѣзи претисканія на поиска-та партія ставаха отъ день на день по неносни за поданници-тѣ, кои-то имаха разни причини за незадоволство. При тѣжчина-тана управленіе-то дохождаше тѣжчина-та на данъци-тѣ, умраза-та противъ Нѣмци-тѣ, кои-то владѣяха презъ попки-тѣ рѣще, припомнюваніе-то на напремно-то самоуправленіе, и надѣжда-та че ако чуждо-то иго ся свалеше сички-тѣ непріятности, не само че ще ся махнатъ но и образование-то ще ся ускори, улесни и разпространи. По тази причина упорство-то на народи-тѣ въ Австрія растѣше отъ день на день по-голямо и избухваше, по някой пѣтъ, въ кървави вѣстанія, както въ година 1848 особено. Сѣкій пѣтъ кога-то управленіе-то ся виждаше слабо срѣщу упорство-то на народи-тѣ, то ся опитваше да помири духове-тѣ чрезъ някои отстъпки за свобода; даваше сегисъ тогизъ някоя конституція; но тѣзи отстъпки бяха сякога толковъ малки, и толковъ не съразмѣрни съ времето щото не само че тѣ не задоволяваха поданници-тѣ, но ги раздражняваха още по-много. Освенъ това, управленіе-то земаше назадъ и тѣзи малки отстъпки даже кога-то ся поусилиахе и кога-то духове-тѣ ся укротѣха за нѣколко време. Тази